

„Kai Jis su mumis, mums nėra ko bijoti“

Viešpaties kvietimas – pašaukimas – visada skamba taip: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi.“ Taip, pašaukimas reikalauja atsižadėjimo, aukos. Tačiau kokia smagi pasirodo esanti auka – gaudium cum pace, džiaugsmas ir ramybė, – jei atsižadėjimas būna visiškas! (Vaga, 8)

rugsėjo 28 d.

Kaip saugu, jei sutinki, kad Dievas vadovautų tavo laivui, kad būtų jo šeimininkas!.. Saugu net tada, kai, regis, Jo nėra, Jis miega, nesirūpina mumis, kai juodoms sutemoms atslinkus kyla audra. Pasak šv. Morkaus, ir apaštalai buvo atsidūrę panašioje padėtyje, o Jėzus, matydamas, kad mokiniai vargsta besiirdami,– nes vėjas buvo jiems priešingas,– apie ketvirtą nakties sargybą ateina pas juos, žengdamas ežero paviršiumi... „Drąsos! Tai aš. Nebijokite!“ Tada jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas nurimo.

Mano vaikai, žemėje tiek visko dedasi!.. Galėčiau kalbėti jums apie vargus, kančias, skriaudas, kankinimus – nebijau šio žodžio – ir apie daugybės sielų didvyriškumą. Mums kartais atrodo, kad Jėzus miega, mūsų negirdi, tačiau šv. Lukas pasakoja, kaip Viešpats elgiasi su saviškiais: Mokiniams irkluojant, Jėzus užmigo. Ežere pakilo vėtra.

Bangos ėmė semti valtį, ir visi atsidūrė pavojuje. Tuomet pripuolę mokiniai ėmė žadinti Jėzų, šaukdami: „Mokytojau, Mokytojau, žūvame!“ Atsikėlęs jis sudraudė vėtrą ir bangas. Jie nurimo, ir stojo tylą. O Jėzus paklausė juos: „Kurgi jūsų tikėjimas?!“

Jeigu mes Jam atsiduodame, Jis atsiduoda mums. Mokytoju reikia visiškai pasitikėti, be išlygų Juo pasikliauti, darbais parodyti, jog valtis yra Jo ir mes norime, kad Jis savo nuožiūra tvarkytų viską, kas mums priklauso. (Dievo bičiuliai, 22)